

pînd împreună locurile în lojile date lui nenea Costică, de la vîrsta de 6 la 21 de ani. Cîte ceasuri de muzică de cameră n-am ascultat în salonul modest al familiei lui nenea Costică din strada Cometa nr. 11, unde s-a mutat, plecînd din casa noastră, cu Mișu Dimitrescu la pian, cu Costică Nottara la vioară, cu Iancu Masalsky, strănepot al Dorei D'Is-tria, sau Gogu Georgescu la violoncel! Închid ochii și îmi pare că timpurile acelea au fost o poveste, că oamenii de care vorbesc sînt o închipuire a mea și că nici cînd n-au fost aveau, privind avalanșele de evenimente de la 1916 încoace, care au schimbat și oamenii și caracterele.

Îl aștepta să se reîntoarcă de la Berlin. S-a întors înșurat. Avură doi copii, cărora le sînt naș. Dar așa fi vrut să fac ceva mai mult. Intrasem în publicistică; aveam prieteni buni între ziaristi, puteam scrie și eu, puteau scrie și ei; îmi trebuia să dea

un concert. Era un virtuoz al pianului, cu un tușeu și o interpretare așa cum îl auzisem pe Sauer sau pe Raul Pugno. L-a tot amînat, și n-a mai dat nici unul. Voia să fie desăvîrșit. Studia zece, douăsprezece ore pe zi, ocupînd pianul.

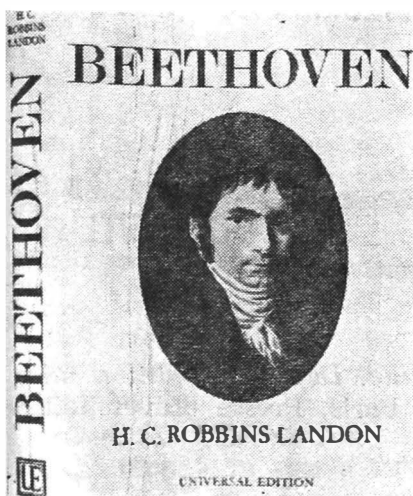
Urmărea desăvîrșirea? O avea: diploma lui vorbea îndeajuns. Pe baza ei a ocupat catedra de pian la conservatorul din București. Cred că modestia îi redusese în ochii lui valoarea muncii sintetizată în diplomă, numai la slujba de profesor la conservator. Avea desigur o timiditate, sau frica unui trac inexplicabil.

După război am plecat în provincie ca magistrat.

Ce destin va fi îndeplinit bietul Mișu, ca în viața lui să fie atît de tocat de dezastre, el, care n-a făcut altceva decît să muncească cu rîvnă pentru a deveni pianist.

GEORGE STRATULAT

VITRINA PUBLICAȚIILOR STRĂINE

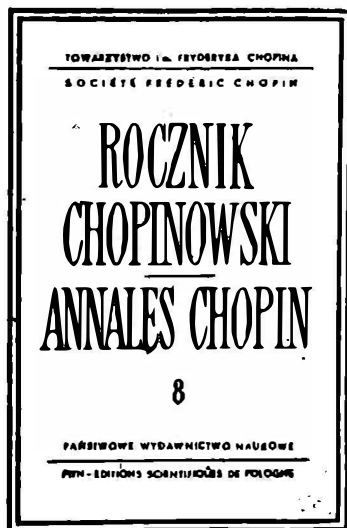
Pînă astăzi, volumul muzicologului american H. C. Robbins Landon rămîne cel mai impresionant omagiu și totodată cel mai complet instrument de cercetare științifică publicat cu prilejul bicentenarului nașterii lui Beethoven. Nu mai puțin de 256 de imagini (dintre care 100 în culori) reprezentînd portrete în ulei, tablouri, miniaturi, facsimile de pe acte, scrisori, caiete de conversație, compoziții în manuscris și tipărituri, articole, afișe, programe de sală ș.a., în cea mai mare parte inedite, oferă un prețios material bio-bibliografic asupra vieții și operei autorului „Eroicei”. Planul volumului definește clar intențiile lui H. C. Robbins Landon de a sluji o documentație vastă, inedită, adusă la zi, tuturor celor care doresc să cunoască nu numai pe Beethoven, ci întreaga epocă și societate: *Prefață, Introducere într-o iconografie beetho-*

Landon, H. C. Robbins. *Beethoven. Sein Leben und seine Welt in zeitgenössischen Bildern und Texten.* Zürich, Universal Edition, 1970, 400 p.

veniană, Ilustrații, Documente, Indice. Partea principală o dețin ilustrațiile — cu ample legende explicative — și documentele. Autorul a adunat materialele din R. F. Germania, Anglia, Franța, Austria, Italia, Elveția, Cehoslovacia și SUA, investigația apărîndu-ne de-a dreptul impresionantă (de la cele mai anonime colecții particulare pînă la marile muzee și arhive). Calitatea exemplară a ilustrațiilor (multe imagini în culori fiind pentru prima oară încredințate tiparului) îngăduie cercetări viitoare fără a se mai apela la originale. Alege-

rea celor mai concludente documente reprezintă actul de sinteză muzicologică al lui H. C. Robbins Landon pentru care trebuie să-i fim recunoscători (peste 200 de pagini). Texte în diferite limbi străine extrase din primele cronici muzicale asupra creației și vieții lui Beethoven pînă la discursul funebru al lui Grillparzer se alătură cronologic pentru a ne înfățișa dramatica existență a acestui „erou” al muzicii. Volumul *Beethoven* rămîne în același timp și o rară carte bibliofilă ce se răsfoiește cu interes de orice iubitor de frumos.

Rocznik Chopinowski — Annales Chopin. Vol. 8. Société Frédéric Chopin. Warszawa, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1969, 158 p.

Ultimul volum al publicației periodice a Societății Fr. Chopin din

Varșovia însumează cinci studii aparținînd muzicologilor polonezi. Pe lângă obișnuitul referat de creștere a colecției (*Noi documente în colecția muzeului Societății Chopin* de Hanna Wróblewska) restul materialelor se referă la probleme de analiza formei. Remarcabilă ne apare contribuția științifică a Krystynei Wilkowska — Chominska asupra *Sonatei poloneze pentru pian în sec. XVIII*, arătîndu-se rădăcinile formei Chopiniene în creația precursorilor (îndeosebi a sonatelor lui Krystian Wilhelm Podbielski). Se urmăresc cu migală expresia și dinamica, ornamentica, expresia motivelor, elementele populare, forma de sonată etc. La preclasicii polonezi spre a se dovedi afinitățile lui

Chopin cu arta națională și universală în definitivarea sonatei. Un interes deosebit pentru muzicologia românească îl prezintă studiul *Moștenirea formei sonore a lui Chopin* de Dalila Teresa Turlo întrucît autoarea face ample referiri la muzicianul român Carol Miculi. „Forma sonoră este realizarea unei anumite idei artistice prin intermediul scriiturii pianistice” — scrie D. T. Turlo — accentuînd asupra obligației de

„a studia diferențele între forma sonoră a compozitorului și a diverșilor interpreți”. C. Miculi — îngrijitorul primei ediții critice a operei lui Chopin — este socotit partizanul „atitudinii conservatoare” (alături de J. Kleczynski și E. Ganche). Pentru interpreții contemporani ai muzicii lui Chopin studiul de față ni se pare *indispensabil*, de mare valoare documentară pentru înțelegerea *stilului* adevărat al clasicului

polonez. Wojciech Nowik discută *Probleme ale reconstrucției Mazurcii în fa minor, op. 64, nr. 4*, de Fr. Chopin, iar Barbara Taraszkiewicz se ocupă de *Probleme de structură și pianistică a Studiilor de Chopin în versiunea lui Leopold Godowski*. Analele Chopin se impun tot mai mult ca o publicație prestigioasă a muzicologiei poloneze contemporane.

Webern — Kongress. Österreichische Gesellschaft für Musik, Beiträge 72/73. Kassel, Bärenreiter, 1973, 218 p.

Cu prilejul festivalului Webern (Viena, 13—17 martie 1973) a avut loc un congres internațional de muzicologie organizat de *Österreichische Gesellschaft für Musik* și *International Webern Society* din SUA, referatele și discuțiile fiind cuprinse în volumul *Webern-Kongress*. După cuvîntul de deschidere rostit de Harald Goertz, se publică comunicările — grupate pe secțiunile *Biografie și stil, Analiza operei și interpretare, Webern și urmașii, Surse și ediții* — precum și dezbaterile. Interes deosebit prezin-

tă cercetările despre structurile ritmice în piesele pentru orchestră (Carl Dahlhaus), noi aspecte analitice în piesa op. 11 (Erhard Karkoska), continuitatea și articulația ritmică în muzica instrumentală (László Somfai), stilul „pointalist” webernian (Peter Stadlen) și tehnica serială în opera lui Webern (Walter Kolneder). Este un volum dens, cu reale contribuții științifice, indispensabil înțelegerii unui moment crucial din istoria muzicii contemporane: noua școală muzicală vieneză.

BEITRÄGE 72/73
ÖSTERREICHISCHE
GESELLSCHAFT
FÜR MUSIK
WEBERN-KONGRESS

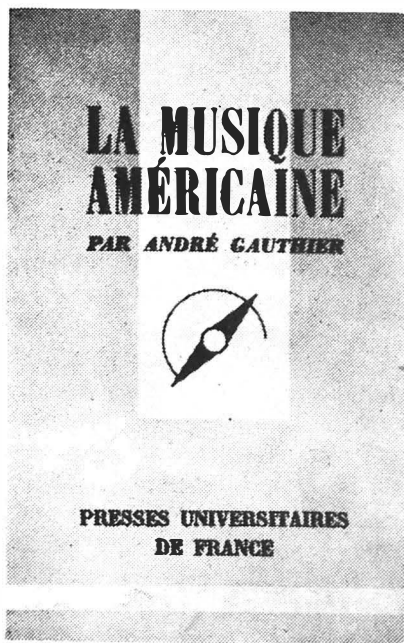
BÄRENREITER

Gautier, André. *La musique américaine. Deuxième édition mise à jour. Collection Que sais-je ?*. Paris, Presse universitaires de France, 1972, 128 p.

cană, *Primele generații de compozitori, Muzicienii secolului și întîlnirea cu jazzul, De la neoclasicism pînă la avangardă, Arta lirică în SUA, Tendințele contemporane*. Este o lucrare de pură informare generală, necesară atît omului de cultură, cît și profesionistului. Căci André Gautier a știut să selecteze momentele principale din scurta istorie a muzicii americane și mai ales să puncteze figurile centrale ale școlii de peste ocean (Charles Ives, Charles Griffes, G. Gershwin, Roy Harris, A. Copland, G. Antheil, S. Barber, W. Schuman). Sînt interesante delimitările și precizările autorului asupra folclorului indian și folclorului negru, asupra școlilor și stilurilor de jazz, precum și sublinierile aspectelor contemporane privind muzica experimentală și ge-

nurile noi ale teatrului muzical (*musical*). Noțiunea de „artă americană”, solicitată de Hopkinson în 1788, este acceptată de André Gautier numai datorită „fondului popular ce i-a pus bazele” și a definit stilul propriu, dar autorul se îndoiește — credem noi că pe nedrept — asupra existenței unei școli muzicale autohtone contemporane. Gershwin și Copland au definit cu claritate un specific național în muzica americană spre a nu mai lăsa semne de îndoială. Totuși A. Gautier se menține în limitele obiectivității științifice, asigurînd astfel cititorului toate condițiile unei multilaterale informări a drumului parcurs de-a lungul celor 200 de ani de muzică americană.

EUCEN VICOS

Carte de popularizare, scrisă cursiv, vioi, fără analize tehnice, *La musique américaine* cuprinde următoarele capitole: *Introducere, Originile și începuturile muzicii americane, Muzica populară ameri-*